ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μάγερ φθάνει στὸν Οὐρανό. Στὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου συναντᾶ τὸν Θεό.

— Πανάγαθε, τοῦ λέει, ἄσε με νὰ μπῶ στὸν Παράδεισο...

— Ἀδύνατον! Ἡ «δικογραφία» σου, ποὺ βρίσκεται στὸ γραφεῖο μου, ἀναφέρει: «Χαρτοπαίκτης»!

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθινό. Τί σὲ νοιάζει ὅμως ἐσένα; Ἄσε με νὰ μπῶ.

— Ὄχι! Οἱ χαρτοπαῖκτες δὲν ἔχουν θέση στὸν Παράδεισο!

— Θὰ σοῦ προτείνω τότε κάτι. Δέχεσαι νὰ παίξουμε τὴ θέση μου στὸν Παράδεισο στὸ Ἐκαρτέ;.. Ἂν κερδίσω, θἄμπω. Ἂν πάλι χάσω, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μὲ στείλης στὴν κόλαση.

Ὁ Θεὸς δέχεται, καὶ τοποθετοῦνται κοντὰ σ' ἕνα τραπέζι. Ἕνας ἄγγελος τοὺς φέρνει μιὰ τράπουλα.

— Ἐμπρός! λέει ὁ Μάγερ. Τὸ νοῦ σου μονάχα μὴν πάει καὶ κάνεις κανένα... θαῦμα!...

***

Κάποιος περιηγητής, ποὺ δὲν κατώρθωσε νὰ βρῇ κανένα δωμάτιο ἐλεύθερο στὰ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπισκεφθῇ, συνήντησε τυχαῖα, στὸ δρόμο ἕναν ἕβραῖο καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν φιλοξενήσῃ σπίτι του γιὰ μιὰ νύχτα, ἀντὶ ἀδροτάτης, φυσικά. ἀμοιβῆς. Ὁ ἕβραῖος δέχθηκε.

— Μόνο, ξέρετε..., ἐδήλωσε στὸν ξένο του, τὸ σπίτι μας εἶνε λιγάκι στενόχωρο...

— Δὲν πειράζει! ἀπήντησεν ὁ περιηγητής, ποὺ ἦταν κατάκοπος ἀπὸ τὴν ἄκαρπη περιοδεία του στὰ ξενοδοχεῖα. Καὶ χωρὶς ἄλλη κουβέντα, ἐπῆγε στὸ σπίτι τοῦ Ἑβραίου ὅπου ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἑβραῖος, τὸν ἐξύπνησε φωνάζοντας:

— Ἐμπρός! Σηκωθῆτε! Κοντεύει μεσημέρι...

— Ἄφισέ με ἀκόμη λίγο... Εἶμαι πεθαμμένος ἀπὸ τὴν κούραση...

— Σηκωθῆτε, σᾶς λέω! Ἡ γυναίκα μου χρειάζεται τὸ σεντόνι σας... Πρέπει νά... στρώσῃ τὸ τραπέζι!

***

Στὴν Χαβρα, μετὰ τὴν τελετὴ ἑνὸς γάμου.

Οἱ προσκαλεσμένοι τῶχουν ρίξει στὴ συζήτηση καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ φύγουν. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ ναοῦ, ἀρχίζει νὰ ἐκνευρίζεται. Μεταχειρίζεται χίλια δυὸ μέσα γιὰ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ φύγουν, αὐτοὶ ὅμως δὲν ἐννοοῦν νὰ τὸ κουνήσουν ἀπὸ τὴ θέση τους. Στὸ τέλος, ἀπελπισμένος, τηλεφωνεῖ στὸν Ραββῖνο:

Ὁ γάμος τελείωσε πρὸ δυὸ ὡρῶν καὶ οἱ καλεσμένοι δὲν ἐννοοῦν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ναό. Τί μὲ συμβουλεύετε νὰ κάνω:

— Φωνάξτε: «Φωτιά»!

— Ἐφώναξα, κι' ὅμως δὲν φύγαν.

— Φωνάξτε: «Κλέφτης!»

— Τὸ φώναξα κι' αὐτό, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα.

— Τότε... δηλῶστε πὼς θὰ κάνετε ἔρανο ὑπὲρ τοῦ Ναοῦ!

***

— Δὲ μοῦ λές, ρωτάει ὁ Γιοσσὲλ τὸν Σαγὶμ ποὺ ὅ,τι γύρισε ἀπὸ τὴν Μπολσεβικικὴ Ρωσσία, πῶς τὰ περνᾶν στὴ Μόσχα; πῶς ζῇ ὁ κόσμος ἐκεῖ;...

— Πῶς ζοῦν στὴ Μόσχα; Μά... ὅπως στὸν Παράδεισο.

— Ὅπως στὸν Παράδεισο;

— Ναί, Γιοσσὲλ, ὅπως στὸν Παράδεισο! Περιφέρονται... γυμνοί, καὶ ἡ μόνη τροφὴ ποὺ βρίσκουν νὰ φᾶνε κάποτε εἶνε... τὰ μῆλα!

θ' ἄρχιζε. Ἀκολούθως παρετέθη γεῦμα, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἐτέθησαν ἡ βάσεις τῆς συνεννοήσεως. Ἐσυμφωνήθηκε ὅτι μόλις θ' ἄρχιζε ὁ πόλεμος τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴ Βουλγαρία, ἡ Τουρκία θὰ ἔμενε οὐδετέρα καὶ θὰ ἐπωφελεῖτο μονο τῆς περιστάσεως γιὰ νὰ καταλάβῃ πάλι τὴν Ἀδριανούπολι καὶ τὴ Θράκη καὶ ν' ἀρκεσθῇ σὲ αὐτά, χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσῃ καμμιὰ ἄλλη στρατιωτικὴ κίνησι. Ἡ Στοὰ Ἀθηνῶν ἐγνωστοποίησε ὅλες αὐτὲς τὶς συνεννοήσεις της μὲ τὸν Φαὶκ Βέη στὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησι, ἡ ὁποία ἔδωσε στὸν αἰχμάλωτο συνταγματάρχη δίμηνο ἄδεια γιὰ νὰ πάῃ στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ συνεννοηθῇ μὲ τὴν Ὑψηλὴ Πύλη. Ὁ αἰχμάλωτος ἀξιωματικὸς ἔδωσε λόγο τιμῆς νὰ ἐκτελέσῃ πιστὰ τὴν ἀποστολή του καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν αἰχμαλωσία του.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες ὁ Φαῖκ Βέης ἔφευγε γιὰ τὴν Κων)πολι καὶ μετὰ μία ἑβδομάδα ἡ Κυβέρνησις Ἀθηνῶν καὶ ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις συνεννοοῦντο τηλεγραφικῶς γιὰ τὰ καθέκαστα καὶ ἔκλειναν συμφωνία.

Τὰ ἑπακόλουθα εἶνε γνωστά: Ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός, ἐξωρμήσας ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ἐσάρωσε τοὺς Βουλγάρους ποὺ ἤθελαν νὰ σφετερισθοῦν Ἑλληνικὲς χῶρες. Συγχρόνως τὸ Τουρκικὸ ἱππικὸ ξεχύθηκε ἀπὸ τὴν Τσατάλτζα, ἔδιωξε τοὺς Βουλγάρους ἀπὸ τὴν Ἀνδριανούπολι καὶ τὴ Θράκη, ὥστε νὰ δώσῃ καιρὸ στοὺς Ἕλληνες καὶ τοὺς Σέρβους νά καταφέρουν ἐναντίον τῆς Βουλγαρίας τὸ τελειωτικὸ χτύπημα.

Καὶ ἔτσι ὁ Ἑλληνικὸς Τεκτονισμὸς ἐπρόσφερε μιὰ θετικὴ ὑπηρεσία στὴν Ἑλλάδα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΓΙΑΤΡΩΝ

Ὁ γιατρὸς ποὺ πλούτησε. Οἱ ἐνοχλητικοὶ πελάται. Τὸ κόλπο του. Μιὰ ἰατρικὴ συμβουλὴ γιὰ τὴν βρογχίτιδα. Ἡ γκάφα τοῦ χειρούργου. Τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ περιεχομενόν του. Ὁ γιατρὸς καὶ ὁ δικηγόρος. «Θὰ σὲ σκοτώσω!...» «Ναὶ ἀλλά...»

Ἕνας ἀπ' τοὺς διασημοτέρους παρισινοὺς γιατροὺς, ἔλαβε κάποτε ἀπροσπτως μιὰ μεγάλη κληρονομιὰ ἀπὸ κάποιον θεῖο του. Μόλις ἐπλούτησε, ἀπεφάσισε νὰ παύσῃ πλέον νὰ ἐξασκῇ τὸ ἰατρικό του ἐπάγγελμα γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ. Οἱ φίλοι του ὅμως, οἱ γνωστοί του καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πελάτας του δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τὸν ἀφίσουν ἥσυχο. Μόλις μάλιστα μάθανε ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴν ἐξασκῇ πλέον τὸ ἐπάγγελμά του ἄρχισαν νὰ τὸν πολιορκοῦν, καὶ νὰ τοῦ ζητοῦν νὰ τοὺς ἐπισκέπτεται δωρεὰν ὁσάκις ἀρρώσταιναν.

Ὁ δυστυχὴς γιατρὸς εἶχε βρεῖ κυριολεκτικῶς τὸ διάβολό του.

Καὶ μιὰ μέρα ἔλεγε σ' ἕναν κύκλο γνωστῶν του:

— Τί νὰ σᾶς πῶ.. Ποτέ μου δὲν εἶχα τόση πελατεία ὅση ἀπέκτησα ἀπὸ τότε ποὺ... ἔπαυσα νὰ εἶμαι γιατρός!... Φαντασθῆτε ὅτι γιὰ νὰ γλυτώσω πλέον ἀπ' αὐτήν, ἀναγκάσθηκα νὰ καταφύγω στὸ ἑξῆς κόλπο: Ὅταν τύχῃ νὰ συναντήσω καμμιὰ κηδεία τὴν ἀκολουθῶ. Πολλὲς φορὲς μάλιστα μπαίνω καὶ μέσα σὲ κανένα ἀπὸ τάμάξια ποὺ ἀκολουθοῦν τὴ νεκροφόρο. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ τότε, αὐτοσυνιστῶμαι καὶ δηλώνω στοὺς παρακαθημένους: «Εἶμαι, ξέρετε, ὁ γιατρὸς τοῦ μακαρίτη!» Φαντάζεσθε τί ματιὲς μοῦ ρίχνουν αὐτοί. Μόνον ὅμως ἔτσι ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ μ' ἀφίσουν ἥσυχο μιὰ μέρα οἱ πολυπληθεῖς πελάτες μου!...

***

Ὁ Πάττ συναντᾶ στὸ δρόμο τὸν διάσημο γιατρὸ Βάνσκυ, καὶ τὸν σταματᾶ:

— Δὲ μοῦ λέτε, γιατρέ, τοῦ λέει δήχοντας, τί θὰ συμβουλεύατε σ' ἕναν ἄνθρωπο προσβεβλημένο ἀπὸ βρογχίτιδα;

Ὁ Βάνσκυ ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸν περάσουν γιὰ κορόϊδο, μὰ οὔτε καὶ νὰ τοῦ ὑποκλέψουν τζάμπα μιὰ ἰατρικὴ συμβουλή, ἀπαντᾶ ξερά:

— Τί θὰ τὸν συμβούλευα;... Μὰ ἁπλούστατα, φίλε μου, νὰ πάῃ νὰ τὸν ἐξετάσῃ κανένας... καλὸς γιατρός!

***

Ἕνας γάλλος χειρούργος διάσημος τόσον γιὰ τὴν χειρουργική του δεξιότητα ὅσο καὶ γιὰ τὴ φιλοχρηματία του, ἔκαμε κάποτε μιὰ σπουδαία ἐγχείρηση σὲ μιὰ καλλιτέχνιδα τῆς σκηνῆς. Ἡ ἐγχείρησις ἂν καὶ πολὺ ἐπικίνδυνος ἐπέτυχε.

Μιὰ μέρα, μετὰ τὴν ἀποθεραπεία της, ἡ ἐγχειρισθεῖσα ἐπεσκέφθη τὸν χειρουργὸ στὸ σπίτι του.

— Γιατρέ μου, τοῦ εἶπε, δὲν ξεύρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὶς φροντίδες ποὺ καταβάλλατε γιὰ μένα...

— Στὰς περιστασεις αὐτὰς ὁ συνηθέστερος τρόπος εἶνε καὶ ὁ καλλίτερος! ἀπήντησε ψυχρὰ ὁ χειρουργος, ἐννοῶν τὴν πληρωμή.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐσκέφθηκα κ' ἐγώ, γιατρέ μου, καὶ γι' αὐτὸ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀναρρώσεώς μου, ἐκέντησα τὸ μονόγραμμά σας ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ μεταξωτὸ πορτοφόλι...

Καί, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ εὐγνώμων ἀσθενής, ἀπάθεσε διακριτικὰ ἐπάνω στὸ τζάκι ἕνα θαυμάσιο πορτοφόλι. Ὁ γιατρὸς ποὺ περίμενε πρακτικότερο τρόπο πληρωμῆς, σὰν εἶδε τὸ δῶρο αὐτὸ ξύνισε κάπως τὰ μοῦτρα του.

— Τί νὰ σᾶς πῶ κυρία μου, τῆς εἶπε ἔξαφνα, ἐμεῖς, ξέρετε, ζοῦμε ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά μας... Μὲ δῶρα, δὲν μπορεῖ νὰ τραφῇ κανείς... Θὰ ἐκάνατε καλλίτερα ἂν μὲ πληρώνατε... εἰς χρῆμα!

— Πολὺ καλά, ἀπήντησε ἡ κυρία. Πόσα σᾶς ὀφείλω;

— Θὰ γνωρίζετε βέβαια ὅτι μὲ λιγώτερο ἀπὸ χίλια πεντακόσια φράγκα δὲν ἐγχειρίζω.

Ἡ κυρία τότε ἄνοιξε ἀπαθέστατα τὸ πορτοφόλι ποὺ τοῦ προώριζε ὡς δῶρο, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τρία χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων ἕκαστον, καὶ προσφέροντας τὰ δύο στὸ γιατρὸ τοῦ εἶπε μὲ γλυκὸ χαμόγελο:

— Μοῦ δίνετε, σᾶς παρακαλῶ, ἕνα πεντακοσάρικο ρέστα;...

Ὅταν ὁ γιατρὸς κατάλαβε τὴ γκάφα του, ὅτι δηλαδὴ τὸ πορτοφόλι ποὺ τοῦ χάριζαν δὲν ἦταν ἀδειανό, ἦτο πλέον ἀργά...

***

Ἕνας γιατρὸς ἔπαιζε κάποτε χαρτιά, μέσα σ' ἕνα καφφενεῖο, μαζὶ μέναν δικηγόρο.

Ἔξαφνα ὅμως τσακώθηκαν πάνω στὸ παιχνίδι, κι' ὁ δικηγόρος ποὺ ἦταν ὀξύθυμος, ἀπεκάλεσε τὸ συμπαίκτη του «γάϊδαρο».

Ὁ γιατρὸς ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Θὰ σὲ σκοτώσω! φώναξε ἀπειλητικὰ στὸν ἀντίπαλό του.

— Ἄμ δέ;! τοῦ ἀπήντησε ὁ ἀντίπαλός του. Δὲ σὲ φοβᾶμαι! Καὶ νὰ θελήσῃς, δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ μὲ σκοτώσῃς...

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ;...

— Γιατὶ δὲν τρελλάθηκα νὰ σέ... καλέσω ποτὲ σὰν ἀρρωστήσω!...